

Tři zahrady

Všichni v sobě nosíme plno vzpomínek a příběhů. Některé jsou uloženy navrchu, pěkně po ruce k častému použití, ale některé máme v sobě ukryté velice hluboko, jsou uzamčeny v naší třinácté komnatě. Třeba i desítky let až do chvíle, kdy se objeví někdo, kdo nás dokáže odemknout, komu chceme a dokážeme své zasuté vzpomínky vyprávět. Někdy takového člověka nepotkáme nikdy. Já jsem ale měla to vzácné štěstí, že jsem posluchače svých příběhů potkala. A jen díky tomu zaznělo Blues ukřižovaného města, které jsem v sobě nosila tak bolavě a tak dlouho.

Už je to víc než sedm let, co se mnou čtenáři Zvířetníku chodili cestami po mém městě a naslouchali blues Ukřižovaného města. Týden co týden, téměř tři měsíce. A přece zůstala důležitá místa, kam jsme se nedostali. I tam jsem vás ale chtěla pozvat, věnovala jsem jim dokonce jednu kapitolu, ale nedokázala jsem ji tehdy do svých cest po ukřižovaném městě nějak logicky začlenit. Každé to mé místo bylo někde úplně jinde a v jiné době, a přece patřila k sobě. Ke mně.

Ty nedovyprávěné vzpomínky stále visí ve vzduchu. Stejně jako někdy visí nevyřčená slova i dlouho poté, co odešel člověk, který je měl slyšet. Dlužím je. Svému posluchači i sama sobě. Víím to, protože někdy lze zaslechnout „vyprávěj“, i když je kolem ticho.

Před lety jsem své vzpomínky shrnula do jedné kapitoly. Ale teď je převyprávím znovu a rozdělím na tři části. Protože mé zahrady byly také tři.

Šemíček

Jsem panelákové dítě, přesto jsem měla to štěstí, že jsem spoustu času mohla trávit v zahradách. Říkám v zahradách, ale ony to vlastně ani nebyly klasické zahrady, jaké běžně

bývají u domů. To bych jich musela napočítat víc, „moje“ zahrady ale byly jen tři. Vlastně to spíš byly Zahrady. Tajemné. Jakoby za zdí, celou porostlou psím vínem.

Byla jsem jedináček a byla jsem hodně sama. Snad proto jsem často odcházela do říše fantazie. Mé rozlehlé zahrady mi umožňovaly nejen snít, ale své příběhy si i odehrávat, prožívat. Myslím, že právě v nich jsem byla nejšťastnější, protože nejsvobodnější. Mé milované zahrady...

První byla ta školková. Mateřská školka byla umístěna ve vile po dávném snad majiteli, snad šéfovi místní textilky, a moje máma v ní byla ředitelkou, v té školce myslím. Což pro mě znamenalo většinou nevýhodu, protože jsem byla blízko po ruce vždy, když jsem něco provedla. A jelikož jsem byla dítě čínorodé a nápadité, bylo to poměrně často. Ale taky to mělo svou výhodu, sice jen jednu, zato obrovskou. Měla jsem totiž kamarádku Jarušku, vlastně už od porodnice. A tahle Jaruška měla v dětství občas zdravotní problémy, a proto nesměla jíst čokoládu a také nesměla spát po obědě. Aby nebyla sama, dělala jsem jí společnost. Nejspíš to bylo i proto, abych nebudila ostatní děti, protože jsem byla neposedný nespavec.

Pokud bylo hezky, trávily jsme s Jaruškou polední klid venku. Zahrada pro dvě malé holky byla mnohem větší, než když jsme tam byli všichni. A taky jsme mohly volně běhat až do zadní části, dokonce až k plotu za kopec, na jehož svahu byl oblý svažitý kámen, koníček Šemíček.

Co všechno si z té zahrady pamatuju? Jednou na nás spadl starý strom, když jsme si hráli na písku. Všichni jsme utekli, až na jedno dítě, které poranila větev, a pak mělo ruku v sádře a my jsme mu tu sádru záviděli.

Raketa. To byl žlutě natřený kolotoč, vlastně to byla taková konstrukce ze svařených trubek, na které se stálo. Nejdřív ale bylo potřeba čím dál rychleji utíkat dokola a pak honem naskočit. Propnout ruce, kterými bylo nutné se pevně držet, zaklonit hlavu, zavřít oči a vnímat, jak se otáčí svět.

Čím to, že mi z toho nebylo špatně? Vždyť přece od mala kolotoče nesnáším. Ale od jakého mala vlastně? Že by to bylo od chvíle, kdy mě u toho kolotoče, který postavil můj dědeček, vyfotili s aktovkou na zádech? S tou červenou lakovanou aktovkou do první třídy, kterou jsem dostala s předstihem. Možná...

Šnek. Zdráhám se to napsat, ale je to pravda. Prý! Prý jsem nějak (vy)provokovala jednoho chlapečka, aby na zahradě snědl šneka. Chlapeček to doma na mě řekl, nebo to snad dokonce vyšlo najevo i jinak, a druhý den si jeho maminka stěžovala ve školce a já jsem pak dostala v ředitelně obvyklý výprask. Nedosti na tom, děti pak měly za úkol ulovit kobytku, kterou jsem měla na oplátku sníst já. Dodnes si pamatuju máminu ruku, která mi zezadu svírala krk, své pevně stisknuté zuby a kobytku, která mě nohama šimrala na rtech.

Taky si pamatuju, jak jsem v zimě nabírala na zahradě v bílém kožíšku a bílých galoškách s kostkovanými bačkůrkami uvnitř sních do polévkové misky. A všechny děti pak musely jíst hnusnou bílou mléčnou polévku s nudlemi, jen já jsem mohla obědovat bílý sních. Tedy jen dokud se neprovalilo, že to pro mě není žádný trest, a navíc že mi ten sních půlka dětí závidí. Pak mi byla znovu přidělena miska s nenáviděnou polévkou, nad kterou jsem v jídelně seděla přes polední klid až do odpoledne.

Jan Tříška. Nepamatuju se, že bych ho viděla. Pravděpodobně ano, protože všechny paní učitelky z něj byly poblázněné a moje máma nejvíc, ale v mých vzpomínkách není. Ovšem když se dívám na film Hvězda zvaná pelyněk, tak vím, že když při filmování utíkal zahradou školky a znovu a znovu padal, tak si poranil ruku, bolela ho. Vidím ve filmu konstrukce odmontovaných houpaček a kolotoče, pařez po padlém stromu i chatrně zamaskované pískoviště.

Byla to zahrada barevná dětmi a jejich hlasy, stále v ní bylo co objevovat a co dělat. Nejlepší ale byla, když jsem jí měla sama pro sebe pozdě odpoledne nebo o víkendech. Bydleli jsme odtud kousek, pět minut. A máma do školky chodívala „dělat papíry“, jak říkala, a já jsem zatím měla tu ohromnou zahradu jen a jen pro sebe.

Měla jsem tam své úkryty a tajná místa, o kterých nevěděla ani Jaruška, která do některých částí zahrady ani moc chodit nechtěla. A tak nevěděla o chodníčcích, napůl ztracených v trávě, a o tajemných květinách, které se objevovaly na nečekaných místech. Byla to jen moje místa, na kterých jsem byla princeznou. Pokaždé zakletou a pokaždé vysvobozenou.

Tady jsem si zamilovala rododendrony. Světlounce narůžovělé i ostře růžové. A také samotu a svobodu, které na té zahradě bylo tolik proto, že zahrada sama byla tehdy skoro nekonečná.

Po letech, už na gymplu, jsem do ní vlezla přes plot jednou za soumraku. Procházela jsem ta napůl zapomenutá místa a žasla nad tím, že ten kopeček není snad ani kopeček, a koníček Šemíček byl tak malý, že se na něj nedalo nasednout.

Seděla jsem u něho na zemi a dotýkala se ho prsty, tiskla jsem k němu tvář, jako bych doufala, že zase zaslechnu jeho odfrknutí a potom dusot kopyt, jako bych věřila, v něm zůstalo zakleto alespoň trochu dávného dětského bezstarostného a šťastného smíchu, který si snad budu moct z něj nabrat, jako se rukama nabírá voda ze studánky.

Ale i když na oblohu vyšla už tisíce stá hvězda, Šemíček dále zůstával zakletý v kámen, který se ve světle hvězd studeně blyštil.

Nejspíš padlou rosou.

Pokračování najdete [zde](#).

(28.8.2014, Neviditelný pes - Zvířetník)

http://neviditelnypes.lidovky.cz/zahrady-detstvi-semicek-0w5-/p_zviretnik.aspx?c=A140825_075839_p_zviretnik_kosa